

§ 13. Udvalget foreslaaer to Redactionsforandringer: Bortfalde §§ 4 og 5, maa det andet Punktum af Paragraffen („Døvrigt ere alle — — dertil maatte have“) udgaae og det Følgende omredigeres. Men da antager ogsaa Udvalget, at den hele Foranstaltning ikke kan betragtes som foretagen særlig i de geistlige Embeders Interesse, men ligemeget i deres og Ydernes, og foreslaaer derfor en Deling af Udgifterne.

§ 14. Den foreslaaede Tilføielse følger af Forslaget ved § 8.

Endelig har Udvalgets Fleertal meent, at man, naar man ved Lov vil sjerne Naturalydelse til Præster af Menighedens Medlemmer, ogsaa bør sjerne et Pligtarbejde, der nu, efterat det personlige Goveri er blevet affkaffet, staaer som en Anomalie, nemlig Høstdagene, der ydes Præster af Huusmand, som ikke betale Tiende. Det foreslaaes derfor, at Præstens Ret udtrykkelig betegnes som gaaende paa den anordnede Betaling, der nu kan lægges istedenfor Høstdag, og at denne Bestemmelse danner en ny Paragraph.

Medundertegnede Madvig troer ikke, at der ved denne Tilføielse opnaaes noget Gode, som ikke allerede findes.

Med Hensyn til det andet, mere indgribende Affnit af Lovudkastet, §§ 4 og 5, troer Udvalget at maatte fraraade Landstinget at bifalde og vedtage det, skjøndt ikke heelt igjennem af de samme Grunde, idet medundertegnede Drejer, med hvem ogsaa Jørgensen nærmest samstemmer, uagter han i flere Punkter er entig med de tre andre Medlemmer af Udvalget, dog, som det nærmere skal angives, i andre væsentlige Betragtninger ikke kan slutte sig til dem*).

Med Hensyn til det, der tilsigtes opnaaet ved Lovudkastet, som i Motiverne betegnes som Forberedelse til en Lønningslov for Geistligheden og Begyndelse til en Reform, kan Udvalget ikke lægge nogen særdeles stærk og afgjørende Vægt paa den Hjælp, som en over Året ligelig fordeelt, til Tiendeindtægten svarende Løn skulde yde Præsten imod de økonomiske Bønskeligheder, der følge med Overtagelsen af mange Præstekald og siden ofte i mange Aar trykke Embedsmanden. Thi mod de Bønskeligheder, der reise sig fra Præstegaardens Avling, — og det er væsentlig disse, der trykke i den følgende Tid, — vil den maanedlige Pengeløn istedetfor den større Tiendeindtægt paa eengang (ved Siden af det daglige Underhold af Præstegaarden) ingen synderlig Hjælp yde, ja maaskee svække Embedsmandens Credit, og Af-savn af eller Indskrænkning i Indtægt under Naadensaaret vil vedblive at bestaae med Hensyn til Præstegaardens Produkt og Offer og Accidenter. (Det skal herved ikke negtes, at den hermed forbundne Indskrænkning i Udgiften til Tiendeindtægt, især under den for Eftermanden ugunstigste Skikelse af Naadensaaret, føles som et haardt Tryk, fornemmelig i en Periode som den nuværende, i hvilken selv smaa Præstekald først opnaaes af ikke ganske unge Mænd og ofte af Mænd med Familier, et Tryk, som der imidlertid ogsaa tilbyder sig en Udvei til at modvirke ved Forandring i Lovgivningen om Naadensaaret.) Derimod erkjende vi villig, at Muligheden af en bedre og ligeligere Fordeling af de geistlige Embedsindtægter, der nu paa nogle Steder ere rundeligere, end det behøves, men paa andre Steder altså smaa, har sin store Betydning baade umiddelbart, for at kunne yde enhver Embedsmand sømmelige Livsvilkaar uden misundelsesværdig Overflod for Noget, og for at formindste de Geistliges Dnsse om og Trang til hyppig Forslyttelse og de dermed forbundne Ulemper. Vægten af dette Hensyn svækkes ikke paa nogen Maade væsentligt ved den iøvrigt i og for sig begrundede Betragtning, deels at Forslyttelse af Geistlige til større eller lettere eller overhovedet mere passende, og derved mere opmuntrende Virksomhed altid vil være et vigtigt Middel til Kræf-

*) Foreløbig bemærkes, at i § 4 Linie 5 fra neden staaer ved en Trykfeil „i det Hele at fastsætte“ istedetfor „i det Hele fastsætte“ („kan Kongen — fastsætte.“)